

Embedsstillinger og Stillinger i Samfundet som Jurister, at Vedkommende have bestaaet med et vist Udfald saavel den theoretiske som den praktiske Del af Examen. Og ser jeg hen til den sidste Sagførerlov, saa er det klart, at naar de forskjellige Paragrapher omhandle, at for at være berettiget til den og den Ansættelse fordres Prøve, bestaaet med et vist Udfald, forudsættes det, at begge Prøver maa bestaaes. Erfaar det dette Grundlag, saa forandres aabenbart Lovens Bestemmelser. Smid- lertid udkom som noksom bekendt en kongelig Anordning af 30te Juni dette Aar, der ophæver den praktiske Prøve saavel for de studerede som for de ustuderede Jurister, og i § 4 af denne kongelige Anordning siges det, at den praktiske Prøve bortfalder allerede ved den Examen, der afholdes i Sommeren 1871. Mig forekommer det, at den kongelige Anordning saaledes ophæver Lovbestemmelser, og altsaa gaar udover de Grændser, der ere satte for en kongelig Anordning. Det er min Opfattelse; vi faae jo at høre den modsatte Anskuelse gjort gjældende, thi det er selvfølgelig ikke den vedkommende Ministers Anskuelse om denne Sag. Hvad var nu Følgen af denne kongelige Anordning? Det var den, at alle Jurister, studerede og ustuderede, som inden 1871 ikke havde bestaaet den praktiske Prøve med det Udfald, som Lovgivningen fordrer, vare herefter ude af Stand til at opfylde Lovens Fordringer og maatte saaledes være affaarne fra at opnaa Rettigheder, som man paa Betingelser havde tiltænkt dem. Det maa selvfølgelig ikke blot gjælde dem, der for kort Tid siden have taget praktisk Prøve, men ogsaa Mænd, der for flere Aar tilbage have taget den. Det var efter min Opfattelse en ikke blot meget vilkaarlig Handling, men en Handling, der i høj Grad maatte være til Forulempelse for samtlige Vedkommende. Den havde deshos den Betydelighed, at den anerkjendte dem for at være berettigede til at opnaa de vedkommende Stillinger, som i Sommeren 1871 havde bestaaet Theoretikum med den forlangte Karakter, paa samme Tid som man ikke blot affaar dem, der tidligere havde samme Karakter til Theoretikum og næst-

bedste Karakter for Praktikum, eller den tilsvarende Karakter for studerede Jurister, de samme Rettigheder, men endog gjorde dem det umuligt at opnaa dem. Der kom saaledes for dem til at bestaa en meget stor Ulighed overfor dem, der havde taget Examen i Sommeren 1871. En saadan Ulighed vil i væsentlig Grad ogsaa være tilstede for deres Vedkommende, der herefter tage disse Examiner, idet der nu kun forlanges Theoretikum saavel for studerede som for ustuderede Jurister, og det tør ialtsald, efter hvad der er mig meddelt af Sagkyndige, antages, at i det Væsentlige er Examen ikke sværere at bestaa med de Fordringer, der nu stilles til den — og det tør maasse anses for heldigt, hvis det er saa — end Theoretikum tidligere. Men det har desuden en videregaaende Betydning, thi af de nye Jurister, der laves efter den kongelige Anordnings Recept, kan ingen ansættes i Embede eller overtage en Virksomhed, hvortil Lovgivningen fordrer baade theoretisk og praktisk Prøve. Det er saaledes ikke muligt for Mænd, der efter den kongelige Anordning tage juridisk Examen, at opfylde de Betingelser, som Ministeriet er forpligtet til at fordr af dem, der blive ansatte som Sagførere, Advokater eller som Embedsmænd under Ministerierne. Det forekommer mig altsaa, at Administrationen har skabt sig selv en ved dens egen Hjælp aldeles uoverstigelig Vanskelighed. Jeg omtalte ved Indbringelsen af Lovforslaget en Resolution fra Justitsministeriet af 27de Juli. Der var en Sagførerfuldmægtig, der forespurgte, hvorledes han nu stod; han havde til Theoretikum Bekvem, til Praktikum Temmelig vel. Han spurgte, om han nu maatte anses at staa lige i Rettighed med dem, der blot havde eller herefter fik til Theoretikum Bekvem. Herpå svarede Justitsministeren Nei, og det forekommer mig, at han maatte nødvendig svare Nei, thi der staar udtrykkelig i Loven, at de skulle have til Theoretikum Bekvem og til Praktikum Vel for at kunne ansættes i disse Stillinger. I den Henseende er det mig klart, at Justitsministeriet har holdt sit Svar overensstemmende med Lovens Bydende uden at se hen til den kongelige Anordning, og det